

Παρεκτός των θεάτρων, συνεδέθη τηλεφωνικῶς μετὰ τοῦ μεγάρου, καὶ χωρίον τι 95 χιλιόμετρα τοῦ Μονάρχου ἀπέχον, οὐχὶ βεβαίως πρὸς διαβίβασιν τῆς μουσικῆς, μελοδραμάτων, ἀλλ' ὅπως δειχθῆ ὅτι καὶ ἐκ τοιαύτης κολοσσαίας ἀποστάσεως τὰ ἀσθενῆ ἠλεκτρικὰ ρεύματα τὰ διὰ τοῦ τηλεφώνου παραγόμενα, ἀρκούσιν ὅπως μεταφέρωσιν εὐκρινέστατα τὴν φωνὴν τοῦ διδασκάλου τοῦ χωρίου μέχρι τῆς ἐκθέσεως. Ὅπόσον ἡ ἐπιτυχία τοῦ πειράματος τούτου ἔχει σπουδαιότητα περιττὸν ἰδιαιτέρως νὰ σημειώσωμεν, ἀναφέροντες μόνον ὅτι πρὸς τηλεφωνικὴν σύνδεσιν τοῦ μέρους τούτου κατὰ τὸ νέον τοῦ van Ryssselberge ἐτινόημα, ἔγεινε χρῆσις τῶν ἡλ. ὑπαρχόντων τηλεγραφικῶν νημάτων. Ἄντι ὀλιγίστων λοιπὸν ἐξόδων θὰ δυνήθωσιν εἰς τὸ μέλλον ὅλοι αἱ πόλεις αἱ τηλεγραφικῶς συνδεδεμέναι, νὰ συνδεθῶσι καὶ τηλεφωνικῶς.

Περὶ τῆς νεωτάτης ἐφευρέσεως τοῦ ἐκ Στουτγάρτης Weigle, περὶ τῶν γιγαντικῶν τηλεφώνων, περὶ τηλεφώνων δηλαδὴ, ὧν καὶ ἡ προσέγγισις εἰς τὰ ὦτα γίνεται περιττή, οὐδὲν λέγομεν, διότι μὴ τεθέντων εἰσέτι ἐν ἐνεργείᾳ, οὐδενίαν περὶ αὐτῶν κρίσιν δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν. Ἄντι τούτων εἴπωμεν ἐν τέλει δύο λέξεις περὶ τῆς πλῆθους τῶν μικρῶν τηλεφωνικῶν σταθμῶν τῶν προσομοιάζόντων ταῖς σκηναῖς φυλάκων, οὓς ἀπαντῶμεν ἐν ὅλῳ τῷ μεγάρῳ δισκορπισμένους. Οἱ σταθμοὶ οὗτοι περιέχοντες τὰ τηλεφῶνα διαφόρων συστημάτων Berliner, Bell - Blake, Peterson κτλ. καὶ συνδεόμενοι ὅλοι μεθ' ἑνὸς κεντρικοῦ σταθμοῦ, σκεπτοῦσι νὰ δείξωσι τῷ πλήθει τὸν τρόπον, δι' οὗ αἱ διάφοροι οἰκίαι μιᾶς πόλεως δύνανται τηλεφωνικῶς μετ' ἀλλήλων νὰ συνδεθῶσι. Πρὸς δὲ νὰ πείσωσιν αὐτὸ περὶ τῆς εὐκολίας καὶ ἀνέσεως, μεθ' ἧς δύο φίλοι καθήμενοι ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν του, δύνανται μετ' ἀλλήλων νὰ συνδιαλέγωνται. Ὅπόσον οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν ἔκθεσιν διασκεδάζουσι διὰ τῶν τηλεφώνων τούτων, ὧν ἕκαστος δωρεὰν δύναται νὰ ποιήσῃ χρῆσιν, πᾶς τις εὐκόλως δύναται νὰ φαντασθῆ.

Περιγράψαντες ἐν ὀλίγοις τὰς σπουδαιότητας τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐφαρμογὰς, ἠθέλωμεν νῦν βάρυνθαι τοὺς ἀναγνώστας ἐὰν ἐπεχειροῦμεν ἐκτενῆ περιγραφὴν καὶ τῶν λοιπῶν πολυποικίλων συσκευῶν, αἵτινες ἐν τῇ ἐκθέσει παρουσιάζονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν· περιοριζόμεθα λοιπὸν ν' ἀναφέρωμεν ἀπλῶς τὸν τρόπον τῆς διαίρεσεως αὐτῶν.

Τὰ ὅλα ἐκθέματα εἰσι διηρημένα εἰς 15 διαμερίσματα, καὶ τὸ μὲν τούτων περιλαμβάνει ἰσορικά καὶ διδασκτικά ἐργαλεῖα, ἕτερον ὅλας τὰς πολυποικίλους συσκευὰς, ὧν σήμερον ὁ ἰατρὸς ποιεῖται χρῆσιν διὰ τὴν ἠλεκτροθεραπείαν καὶ ἠλεκτροδιαγνωστικὴν, ἕτερον πάλιν συνίσταται ἐξ ἐργαστηρίου γαλβανοπλαστικῆς ὑπερ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοινοῦ ἐργάζεται, καὶ οὕτω καθ' ἑ-

ξῆς. Ἰδιαιτέρας μνημονεύσεως χρῆζει τὸ διαμερίσμα τῆς τηλεγραφίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, καὶ ἐν τούτῳ ἡ γαλλικὴ Ἑταιρία «Chemin de fer du Nord» ἧς τὰ διάφορα σπουδαῖα ἐκθέματα καὶ ἐν Παρισίοις εἶχον βραβευθῆ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ Ἑταιρία ἐκθέτει σχέδιον σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, σκοποῦσα δι' αὐτοῦ νὰ δείξῃ τὰς διαφόρους ἐφαρμογὰς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν φοβερῶν δυστυχημάτων ὅσα ἡ σύγκρουσις ἀμαξοστοιχιῶν ἐπιφέρει. Ἀγγινούστατος εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν διὰ μεταλλίνου τινὸς ἐλάσματος προσαρμοζομένου μεταξὺ τῶν γραμμῶν τοῦ σιδηροδρόμου κατορθοῦται ἡ ἀναστολή τῆς ὅλης ἀμαξοστοιχίας ὁσάκις ἡ διάβασις αὐτῆς θὰ ἦτο ἐπικίνδυνος. Διὰ τοιούτων καὶ παραπλησιῶν ἐπινοήσεων, μέλλει τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα νὰ καταστῆ καὶ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐμποδίζον τὰς ἀλεθροῖς ἐκείνας συγκρούσεις, ὧν πλήθος ἀνθρώπων ἔπεσαν θύματα.

Διὰ τῆς βραχείας ταύτης περιγραφῆς τῶν πολυποικίλων ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἐν τοῖς διαφόροις κλάδοις τοῦ πρακτικοῦ βίου ὅπως ἡ ἔκθεσις τοῦ Μονάρχου παρουσιάζει αὐτὰς σήμερον πρὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν, ἐλπίζομεν ὅτι ἔλαβεν ὁ ἀναγνώστης ἀμυδράν τινα ἰδέαν περὶ τῶν προόδων ὅσας ἡ ἐπιστῆμη ἐν τῷ γλάδῳ τούτῳ κατώρθωσε.

Ἐὰν σκεφθῶμεν ὅτι μόλις 90 ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ Γαλθᾶνης διὰ τοῦ γνωστοῦ πειράματος ὑπέδειξε τὸ πρῶτον μέσον πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, βεβαίως δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἀπορήσωμεν περὶ τῶν κολοσσαίων κατακτῆσεων τοῦ αἰῶνός μας καὶ νὰ θαυμάσωμεν τοὺς ἄνδρας, τοὺς προσενεγκόντας τὴν ἐργασίαν αὐτῶν πρὸς ἐπίτευξιν οὕτω λαμπρῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας κατὰ Σεπτέμβριον. I. H. Π.

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Περιγραφή

τοῦ μαθητικοῦ βίου ἐν Γερμανίᾳ.

Ὅσάκις ἐθαύμαζον τὰ μεγάλα ἔργα τῆς γερμανικῆς φιλολογίας καὶ ἐν γένει τῆς γερμανικῆς ὑπομονῆς καὶ φιλοπονίας ἀναπαρίστων ἐν τῇ φαντασίᾳ τὸν Γερμανὸν ἀπὸ τῶν νεανικῶν αὐτοῦ σπουδῶν σοβαρὸν καὶ ἐμβριθῆ. Νέος ζανθὸς γενειοφόρος μὲ μακρὰν κόμην ἀτημελῶς ἡτρεπισμένην, πῖλος μέγας πλήρης βαθυσμάτων, οὐτινος οἱ γύροι κατέρχονται πλατεῖς μέχρι τῶν ὠτων, δίοπτρα, ἐπενδύτης τετριμμένος καὶ μακρὸς, καὶ σῶμα κεκυφὸς, ἦσαν δι' ἐμὲ οἱ χαρακτηριστῆρες τῶν Γερμανῶν φοιτητῶν βαδιζόντων ἐν ταῖς ὁδοῖς, οὓς εἶτα ἐφανταζόμενιν κευχωμένους δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐν μέσῳ σωρείας βιβλίων ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, οὐδόλως ἐγείροντας κε-

φαλήν ἀπὸ ἀνεωγμένου τινὸς συγγραφῆως. Ὁ Γάλλος φοιτητῆς, ὁ Ἴταλός, ὁ Ἕλληνας ἦσαν δι' ἐμὲ δείγματα κινήτᾶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ διὰ τῶν λεωφόρων, *léoties* τῶν ἀγῶν, πίθου ἀπλήρωτοι τῶν Δικναϊδῶν τῆς πατρικῆς περιουσίας, ὄντα τέλος ἀποβλέποντα μόνον εἰς τὰς ἐπιδείξεις καὶ τὴν ἀπόλαυσιν.

Τοιαύτην δὲ εἶχον γνώμην ἐπὶ μακρὸν χρόνον πρὶν ἢ ὀδηγήσω περὶ τὸ πέρασ τῆς ἡλικίας τὸν υἱόν μου ἐν Γερμανίᾳ. Πόσω ἠπατώμην! Πόσω ἀπατώνται δὲ καὶ πολλοὶ ὁμογνώμονές μου, καὶ πόσω θέλει μεταβάλλει τις τὴν οὐχὶ κολακευτικὴν ἰδέαν, ἣν ἔχει περὶ τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν, θέλει δευχθῆ, ἐὰν προσπαθῆσῃ νὰ ἐκθέσῃ τί εἶνε ὁ Γερμανὸς φοιτητῆς ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐπόψεις.

Σύγκρισις τοῦ Γερμανοῦ φοιτητοῦ πρὸς τὸν Ἕλληνα δὲν δύναται νὰ γείνη ἐν ὅλῳ, οὐ μόνον διότι αὐτὸς ὁ ἔθνικὸς χαρακτῆρ ἀμοτέρων εἶνε διάφορος, ὅπως καὶ τὸ κλίμα, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ οἰκογενειακὴ καὶ πολιτειακὴ ἀνατροφή οὐδ' ἄλλως ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλας. Ὁ ἰδὼν π. χ. συναθροισιν τῶν φοιτητῶν ἀμοτέρων τῶν ἐθνῶν πρὸ τῆς παραδόσεως τῶν κἀθηγητῶν, ἐκ πρώτης ὄψεως θέλει διακρίνει χάσμα διαφορᾶς ἐκατέρων. Τίς δὲν ἐνθυμῆται τὴν πρὸ τῆς παραδόσεως βροχὴν, τὰς γοεράς κραυγὰς, τὸν *äe. lli. korisador*, τὸν πληροῦντα τὴν αἴθουσαν ἐκ τοῦ καπνοῦ τῶν σιγάρων, τοῦ δούπου τῶν ποδῶν καὶ τῆς διὰ τῶν ῥάβδων κρούσεως τῶν θρανίων, καὶ ἐν γένει τὸν συγκεχυμένον θόρυβον, ὅστις καὶ πόρρωθεν ἔτι ἀκούεται ἀπὸ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ὅστις ἐγείρεται ἐνίοτε καὶ τοῦ καθηγητοῦ παραδίδοντος; Ἐν Γερμανίᾳ ἕκαστος τῶν φοιτητῶν καταλαμβάνει ἡσύχως τὴν ὠρισμένην θέσιν, ὁμιλεῖ χθαμαλῇ τῇ φωνῇ μετὰ τοῦ πλησίον, φέρεται εὐγενῶς πρὸς πάντας ὡς ἐν συνασπρῶν ἀνωτέρων, ὅταν δὲ εἰσέλθῃ ὁ καθηγητῆς ἐγείρεται πρὸς χαιρετισμὸν, εἶτα δὲ μένει ἀκίνητος δι' ὅλης τῆς παραδόσεως, θορυβῶν διὰ τριβῆς τῶν ποδῶν μόνον ὅπταν νωθρὸς τις ἐλθὼν βραδέως διαταράσῃ τὴν ἡσυχίαν.

Ἡ διαφορὰ αὕτη, ὅταν κατὰ πρῶτον εἶδον τοὺς Γερμανοὺς φοιτητὰς, μοὶ προὔξεν ὁμοίαν ἐντύπωσιν, ὅταν ἡ θεωρία ἡμέρου προβάτου καὶ ἀγρίας αἰγός. Ἄλλ' ἡ σύγκρισις αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ οὔτε ὡς κατηγορία τῶν πρώτων, οὔτε ὡς ἔπαινος τῶν δευτέρων. Οὕτε δύναται τις δὲ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ὁ Γερμανὸς φοιτητῆς κατὰ τοῦτο ὑπερέχει τοῦ Ἑλλήνου, διότι οὗτος πάλιν ἔχει ἑτέρας ἰδιότητας ὧν ὁ Γερμανὸς στερεῖται, οἷον τὴν αὐτάρκειαν, τὸ εὐαντίληπτον κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν μαθημάτων, καὶ τοὺς νικηφόρους ἀγῶνας, οὓς ἀγωνίζεται κατὰ παντοίων προσκομμάτων, ἰδίως δὲ τῶν ὑψίστων τῆς πενίας καὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν ἐπιστημονικῶν ἰδίως μέσων, ὧν ὁ Γερμανὸς ἀφθονεῖ. Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου δὲν δύ-

νάμεθα νὰ μὴ ἀναφέρωμεν καὶ μέγα προτέρημα τοῦ Γερμανοῦ φοιτητοῦ, οὐτινος ἐκτελῶς στερεῖται ὁ Ἕλληνας, προτέρημα ὅπερ ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ φοιτητικοῦ βίου παρατείνεται μέχρι τοῦ μετέπειτα βίου, ἀπλούμενον οὕτω δι' ὅλων τῶν στρωμάτων τῆς γερμανικῆς κοινωνίας. Τὸ ἔξοχον τοῦτο ὄνιον εἶνε ἡ σύμπνοια, ἡ συνένωσις, ἡ ἀλληλοβοήθεια, ἡ ἀνευ φθόνου καὶ μίσους καὶ πάθους καὶ φιλαρχίας συμβίωσις καθ' ὁμάδας τῶν φοιτητῶν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦ μαθητικοῦ αὐτῶν βίου.

Ὁ φοιτητῆς ἅμα εἰσερχόμενος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ γείνη μέλος σωματείου τινός. Οἱ πλείστοι τῶν φοιτητῶν εἰσι διανεμημένοι εἰς διάφορα σωματεία καὶ ἀδελφότητας, ἤτοι εἰς ἀθροίσματα ἐκ διαφόρων σχολῶν καὶ διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων, εἰδῆ συλλόγων, ὧν μόνος σκοπὸς εἶνε ὁ πότος καὶ ἡ διασκέδασις, καὶ ὧν τὰ μέλη ἅπαντα ἐμπνέονται ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν. Οὐδεὶς ποτε αὐτῶν σκέπτεται ἐν ἀθετήσῃ τοὺς γελοίους ἐνίοτε νόμους τοῦ σωματείου ἢ νὰ μὴ δείξῃ σεβασμὸν εἰς ὅ, τι οἱ λοιποὶ παρεδέχθησαν. Ὅταν δ' ἐνίοτε ἐπὶ σπουδαίων ἀντικειμένων συναθροίζονται ὅλοι οἱ πρόεδροι τῶν σωματείων, ἅπαντες τότε οἱ φοιτητῆται ἔχουσι μίαν κοινὴν γνώμην ἐμπνέονται ὑπὸ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος.

Ὅπως δὲ δείξω ἐν παραδείγματι τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην τὴν βασιλεύουσαν μετὰ τῶν φοιτητῶν τούτων, ὑποθέτω ἀντὶ τῶν Γερμανῶν Ἑλλήνας φοιτητὰς ἀνήκοντας εἰς 5 ἢ 6 σωματεία ἐκ 15-20 ἀτόμων συνιστάμενα ἕκαστον, καθημένους δὲ κατὰ τὰ χρώματα τῶν πῖλων αὐτῶν περὶ πλατείας Τραπεζίας καὶ ζυθοποτοῦντας ἐπὶ ὥρας ἐν τινὶ ζυθοπωλείῳ ἐν μουσικῇ συναυλίᾳ, πρᾶγμα συχνότατον ἐν Γερμανίᾳ. Τίς εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῆ, ὅτι ἐξ ὅλων τούτων τῶν φοιτητῶν οὐδεμία ταραχὴ θέλει ἀκουσθῆ, οὐδεμία ῥάβδος θέλει ὑψωθῆ, οὐδεμία ὕβρις θέλει ἀκουσθῆ καὶ ὅτι ἡ ἔρις δὲν θὰ παρακάθηται σύνεδρος ἐν ἐκάστη τραπέζῃ; Οἱ Γερμανοὶ ὅμως φοιτητῆται διασκεδάζουσι καὶ εὐθυμοῦσι μεθ' ὅλης τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἀθωότητος, τὰ πρόσωπα αὐτῶν πυροῦνται ἀδιακόπως, ἀντὶ δὲ ἡ θερμότης καὶ οἱ τοῦ ἐγκεφάλου ἄτμοι νὰ κινήσωσι τὰς ῥάβδους ἢ τὰ καθίσματα, κινουσι τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς περιπτύξεις ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀμοιβαίας ἀφοσιώσεως. Τότε φάλλονται τὰ ἄσματα τῆς ἐνότητος, τότε ἐκχεῖται ἀφθονωτέρᾳ ἢ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη. Ἐὰν δὲ τὰ πρόσωπα τῶν πλείστων φοιτητῶν εἶνε κατάπλεα οὐλῶν ἐκ τῶν μονομαχιῶν, αἵτινες παραμορφοῦσιν ἐνίοτε καὶ ταρασσουσι φρικῶδως τὴν ἀρμονίαν τῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ προσώπου, αἵτιον εἶνε οὐχὶ τὸ φίλος τοῦ Γερμανοῦ, ἀλλὰ τὸ μὲν κακαὶ ἰδέει μερὶ γενναϊότητος κληρονομηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ περὶ αἰσῶνος, ἐκλείψουσαι δὲ ὀσημέραι, τὸ δὲ νόμοι τινὲς τῶν σω-

ματείων καθ' οὓς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα δίδονται κατὰ τὸ πλῆθος τῶν μονομαχιῶν, τέλος δὲ καὶ κυρίως ὅτι καὶ οἱ φοιτηταὶ ὡς ἄνθρωποι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ προσκροῦσται ἢ προσκροσθῶσιν ἐν τῇ κοινωνικῇ τύρῃ καὶ δὴ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἀναγνώρισιν τῶσων ἐθιμοτυπιῶν, ὧν τὴν τήρησιν ὁ Γερμανὸς θεωρεῖ ὡς νόμον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς πολιτείας.

Ἄλλ' ὁ Γερμανὸς φοιτητῆς θέλει φανῆ ἀκριβῶς οἷος εἶνε, καὶ κατὰ τί διαφέρει, ἢ εἶνε ὁμοίος πρὸς τὸν Ἕλληνα, ἂν παρακολουθήσωμεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μέχρι τῆς προσκλήσεως τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος. Τοιαύτην δὲ εἰκόνα ἐσκόπουεν νὰ παρουσιάσῃ τῷ ἀναγνώστῃ. Ἄλλ' ἐὰν περιέγραφοι τὸν φοιτητὴν τοῦτον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἐκινδύνευον διττῶς. Τὸ μὲν διότι ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐσκέπτετο πιθανὸν ὅτι γράφει ὑπερβολὰς, ἅτε βλέπων, ὡς γέρον, τὰ πράγματα θολὰ, καὶ ὅτι ἐξογκῶνα αὐτὰ ὑπερμέτρως κατὰ τὸ πάθος τῆς γερροντικῆς ἡλικίας, τὸ δὲ διότι δὲν ἠδυνήθηεν νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Γερμανὸν σπουδαστὴν ἀπανταχοῦ, ἅτε βραδύς τοὺς πόδας καὶ ξένος. Ἐσκέφθηεν λοιπὸν ὅτι ἐὰν σὺν τῇ ἐμῇ μικρᾷ πείρᾳ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τί περὶ τῶν ἐν Γερμανίᾳ φοιτητῶν εἶπεν ἴδιος αὐτῶν προφήτης, ὁ τελευταῖον γράψας τὸν βίον αὐτῶν, τότε ἡ περιγραφή θέλει εἶσθαι πιστὴ εἰκὼν τοῦ ἐνταῦθα φοιτητικοῦ βίου. Τύπος τῆς περιγραφῆς εἶνε ὁ φοιτητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βυρτσβούργου, οὐδόλως διαφέρων πρὸς τοὺς τῶν λοιπῶν τῆς Γερμανίας Πανεπιστημίων.

Τὸ παραδοξότατον καὶ αἰγυματωδέστατον τῶν ὄντων ἐν Γερμανίᾳ εἶνε ὁ φοιτητῆς. Διότι ἐνόσω μὲν οὗτος κἀθηται ἐπὶ τῶν ξηρῶν θρανίων τοῦ λατινικοῦ σχολείου (ἀντιστοίχου τῷ ἡμετέρῳ ἐλληνικῷ) εἶνε εἶδος θερμοαίμου ἀκριμίου, ὅπερ ἐν τῷ γυμνασίῳ μεταβάλλεται εἰς ψυχραίμου βάτραχον. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἀπὸ τοῦ γυμνασίου μέχρι τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν πολιτείαν εἶνε ἡμίμορος, μετὰ δὲ τὴν παραινενικὴν προσλαλίαν, ἣν ἀποτείνει ὁ πρύτανις παντὶ νεωστὶ προσερχομένῳ, μεταμορφοῦται διὰ μιᾶς εἰς ἀλώπεκα. Ἐξ ὅλων τούτων τῶν ζωϊκῶν μεταμορφώσεων ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν του, ἐν ἣ εὐρίσκειτο καὶ κατὰ τὴν δόλογμον αὐτοῦ νηπιότητα, μόνον ὅταν παρέλθωσιν ἱκαναὶ ἐξαμηνία. Τότε γίνεται λαμπρὸς νέος, περὶ τὸ τέλος δὲ τῶν σπουδῶν του μεταβάλλεται εἰς ἐρωτικακῆν κεφαλῆν ἢ ὡς θὰ ἐλέγαμεν κοινῶς *μουχλιασμένην*, ἀπολούμενος δὲ τέλος τοῦ πανεπιστημίου εἰσέρχεται εἰς τὴν θλιβεράν, κενὴν, ἄχαριν ὑπαρξίν τοῦ μεταφοιτητικοῦ βίου. Καθ' ἀπάσας ὁμῶς ταύτας τὰς μεταμορφώσεις μένει πάντοτε ἔχνος τι τῆς φύσεως τοῦ βατράχου εἰς αὐτὸν προσκεκολλημένον, τουτέστιν ὁ μέγας πόθος πρὸς τὰ ὕγρα

καὶ τὰ ἕλη· αὕτη δὲ κυρίως ἡ ἀμφιβιόδης βατραχοειδὴς προδιάθεσις εἶνε ἢ τὰ μέγιστα ἐπιδρώσα ἐπὶ τὸν Βυρτσβούργιον καὶ ἐν γένει τὸν Γερμανὸν σπουδαστὴν, ὡς θέλομεν ἰδεῖ ἐν ταῖς ἐξῆς.

Κατοικία τοῦ σπουδαστοῦ.

Ὅπως καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῶν Μουσῶν οὕτω καὶ ἐν Βυρτσβούργῳ ὁ φοιτητῆς εἶνε τρῶρῃ πᾶν ἐνοικιαστῶν περιζήτητος καὶ ἀγαπητῆς. Ὁ φοιτητῆς ἐγκαθιδρύεται ἐν τῇ νέᾳ του κατοικίᾳ ταχέως καὶ εὐχερῶς, ὅπως ὁ Βεδουίνος εἰς τὴν καλύβην του. Πλὴν καλαθίου τινὸς κιβωτίου, ἐν ᾧ ἐμπεριέχονται τ' ἀναγκασιότατα ἐνδύματα, τὰ ἅπλατα, καὶ ἀσπρόρουχα, καὶ τινα βιβλία καὶ πλὴν ἐργαλείου τινὸς πρὸς ἄπονον ἐξαγωγὴν τῶν ὑποδημάτων, οὐδὲν ἕτερον πολυτελείας ἐπιπλον φέρει εἰς τὸ νέον του κελλίον ὁ σπουδαστῆς, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸ πένδιον τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀγορᾶς τῶν ἐπιπλων κατὰ τὰ διάφορα αὐτῶν σχέδια, καὶ τοιμηρὰς τεχνοπίας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας εἰς τινα τυχὸν μέλλοντα βαθύπλουτον πενθερόν. Ἐὰν ὁ σπουδαστῆς εἶνε τῆς ἱατρικῆς σχολῆς, καὶ τοιοῦτοι εἶνε οἱ πλείστοι τῶν ἐν Βυρτσβούργῳ, προσέχει κυρίως τὸν νοῦν ὅπως ἡ κατοικία εἶνε ξηρά. Ἄλλὰ τοιαύτη κατοικία, ἰδίως ἐν τῶν παρὰ τὸν ποταμὸν Μάιν, εἶνε σπανία, καθόσον ὁ ποταμὸς οὗτος πλημμυρῶν κατ' ἔτος, ὅπως ὁ Νεῖλος ἐν Αἰγύπτῳ, κατακλύζει τὰς πλησίον ὁδοὺς, καὶ εἰσερχόμενος ἐντὸς τῶν ὑπογείων καὶ ἰσογείων καταλείπει καρποφόρον ἵλον. Ἐν τοιαύτῃ τινὶ δὲ οἰκίᾳ ἀδυνατεῖ τις νὰ εὕρῃ γωνίαν μὴ σφριγῶσαν ἐκ τῆς βλαστογόνου δυνάμεως τῆς φύσεως καὶ μὴ καρποφόρον. Ἀπανταχοῦ φύονται καὶ προβάλλουσι τοὺς βλαστοὺς τῶν τὰ ξανθὰ βρύα, μικροὶ μύκητες, εὐρῶς καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς καρπογόνου ἰλύος καὶ ὑγρασίας, ἅτινα καίτοι καταστρεφόμενα ὑπὸ τῆς σκληρᾶς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ κληρονομικῆς προδιαθέσεως ἀναφαίνονται πάλιν. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τοιούτων ὑγρῶν καὶ μὴ υγιεινῶν κατοικιῶν ὁ σπουδαστῆς προσέχει τὸν νοῦν εἰς ἕτερον σταθερὸν καὶ ἄπταιστον γνώρισμα, ὡς τοιοῦτον δὲ θεωρεῖ, ὁ καὶ ζωολογικῶς ἀνεπτυγμένους φοιτητῆς, τὴν παρουσίαν τῶν κόρων διότι καὶ ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς θεωρίας, καὶ ἐξ ἰδίας πείρας ἐπέστη ὅτι τὸ ἀξιαγάπητον τοῦτο καὶ τόσω πιστὸν παραμένον εἰς τὸν ἄνθρωπον πλάσμα, ἀποφεύγει τὰς σκοτεινάς καὶ ὑγρὰς κατοικίας καὶ ὅτι μόνον εἰς τόπους ξηροῦς ἰδρύει τὰς ἀποικίας του. Οὕτω ὁ κόρις εἶνε διὰ τὸν φοιτητὴν ὅ,τι ποτὲ ἢ περιστέρᾳ διὰ τὸν Νῶε, ἄγγελος ξηρασίας· διὸ καὶ ἐπιτρέπεται αὐτῷ, ὡς εἰς φιλικὸν καὶ τερπνὸν σύντροπον νὰ κοιμᾶται ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ κλινῇ, νὰ οἰκῇ ὕλως ἀταράχως ἐντὸς τῶν βιβλίων ἄνευ φόβου παραμικρᾶς διαταραξέως, καὶ νὰ ἐγκαθιδρύεται διὰ παντὸς ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων.

Τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης τοῦ φοιτητοῦ, ἥτις εἶνε ἐν ταύτῳ κοιτῶν, σπουδαστήριον, αἰθουσα ὑποδοχῆς, μαγειρεῖον καὶ ἐστιατόριον, εἶνε συνήθως ἀπλούστατα ὅπως δὲ πᾶν μεγαλεῖον ἐπὶ τῆς γῆς φέρουσι τὸν χαρακτήρα τῆς μετριοφροσύνης καὶ δὲν ἐγείρουσιν ἀξιώσεις. Καὶ πρῶτον ὑπάρχει σοφᾶς πεπληρωμένος ἐκ τριχῶν ἵππου, αἵτινες ὅμως κατὰ χώρας εἶνε τόσῳ πυκνῶς συμπιλημένοι ὥστε καθήμενος νομίζει τις ὅτι κατὰ λάθος μετὰ τῶν τριχῶν μετεχειρίσθησαν καὶ τὰς πλευρὰς τοῦ ἵππου πρὸς πλήρωσιν. Μετ' αὐτὸν βλέπομεν κλονιζόμενόν τι λεκανοδοχεῖον, οὐτινος ἡ πλήρης λεκάνη ἐκχειλίζει ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν βῆμα μετ' αὐτὸ ἀπαντῶμεν τράπεζαν ἐκ τοῦ γήρωος κλονιζομένην ἅμα τῇ διὰ τῆς χειρὸς ἐπαφῇ, κάτοπτρον, ἐφ' οὗ αἱ μυῖαι τὸ θέρος κατεσκευάσαν δι' ἀκαταπονήτου ἐπιμελείας ἐς αἰεὶ ὄρατὸν μωσαϊκὸν μνημεῖον, κλίνην ἐφ' ἧς οἱ κόρεις ὡς πρῶτοι καταλαβόντες ἐγείρουσι δικαιώματα κατοχῆς καὶ ἐν χλιαραῖς νυξὶ προκαλοῦσι μεγάλας συνελύσεις. Τέλος τὸ δωμάτιον τοῦ σπουδαστοῦ κοσμεῖται καὶ ὑπὸ κομοῦ, οὐτινος τὰ συρτάρια μόνον διὰ μυϊκῆς δυνάμεως κραταιωθείσης διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀσκήσεως, δύνανται ν' ἀνοχθῶσι.

Σχέσεις τοῦ φοιτητοῦ μετὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν.

Αἱ σχέσεις τοῦ φοιτητοῦ μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου εἶνε συνήθως καλαί. Καὶ εὐρίσκονται μὲν ἐνίοτε καὶ ἐνοικιασταὶ ἔχοντες παράδοξον τοῦ φοιτητοῦ ἰδεῶδες, π.χ. ὅτι ὁ καλὸς φοιτητὴς εἶνε λεμώνιον τὸ ὁποῖον ἀνέχεται νὰ ἐκπιέζηται πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ χυμοῦ, κωφάλαος, οὐδὲ γοῦ ἐκφωνῶν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ῥοτσχιλδ, ῤίπτων περὶ ἑαυτὸν χρήματα, Ὀλλανδὸς κατὰ τὴν καθαρότητα καὶ ἀνίον κατὰ τὴν ὑπομονήν. Ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ υἱὸς τῶν Μουσῶν εὐρίσκει λίαν εὐγενῆ, ἐνίοτε μάλιστα πλήρη ἀγάπης καὶ τρυφερωτάτην δεξίωσιν ὑπὸ τῶν κτητόρων τῆς οἰκίας. Τοῦτο δὲ γίνεται ἰδίως ὅταν ἐντὸς τῆς αὐτῆς οἰκογενείας εὐρίσκονται μία ἢ πλείονες ἄγαμοι θυγατέρες, καὶ ὅτε ὁ φοιτητὴς δὲν εἶνε ὑποψήφιος τῆς Θεολογίας. Τότε ἡ προσοχὴ καὶ ἡ τρυφερὰ στοργὴ τῆς μητρὸς αὐτῶν θυγατέρων τὸν κατακλύζουσι. Ἐὰν δὲ παροδικῆ τις ἀδιαθεσίᾳ ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ οἰκουρήσῃ, πάραυτα ἡ περιφρονεῖς μήτηρ καὶ αἱ τρυφερῶς φροντίζουσαι θυγατέρες εὐρίσκονται παρ' αὐτῶν φέρουσι τωνωτικούς ζωμούς, παρασκευάζουσι τέτον καὶ συνιστῶσιν αὐτῷ πλήθος δεδοκιμασμένων οἰκιακῶν ἱατρικῶν. Οὕτω μετὰ βραχῶν χρόνον συνάπτονται μὲ μίαν τῶν θυγατέρων, ἰδίως δὲ τῆς ὠραιοτέρας (διότι ἡ ἐκλογὴ μένει εἰς αὐτὸν) σχέσεις φιλικαὶ ἢ κάλλιον εἰπεῖν στεναὶ, χωρὶς νὰ δύναται οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ φοιτητὴς νὰ ἐννοήσῃ πῶς τὸ πρᾶγμα ἐπῆλθε τόσον ταχέως.

Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ μήτηρ δμιλεῖ ἀδι-

ακόπως πρὸς αὐτὸν, οὐχὶ ὅμως καὶ πρὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, περὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γάμου, καὶ καταδικάζει τὸν ἄγαμον βίον ὡς τὸ φοικωδέστερον τῶν κακῶν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἐν τοιαύταις δὲ τισιν εὐκαιρίαις ἀναμυνησεται συγνάκις καὶ τῶν ἀρετῶν τῶν θυγατέρων τῆς, ἰδίως δ' ἐξαιρεῖ ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας τὴν ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ εὐνοουμένην, ἣν ὕμνεῖ ὡς ἀληθῆ ἄγγελον κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, ὡς τρυφερῶς φροντίζουσαν καὶ ὑποχρεωτικὴν κατὰ τὴν γνώμην, ὡς οἰκονόμον καὶ μοναδικὴν ἐν τῇ διοικήσει τοῦ οἴκου. Ἐνίοτε μάλιστα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λόγων καὶ δάκρυα φέρουσι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μητρὸς ἐκ τοῦ φόβου μὴ μετ' ὀλίγον στερηθῆ τῆς θυγατέρος ταύτης ὑπανδρευομένης, διότι πολλοὶ κύριοι ἐπέστησαν ἤδη τὴν προσοχὴν τῶν ἐπ' αὐτήν.

Τὰς δμιλίαις ταύταις παρακολουθοῦσιν ἐπίσης συχνὰ προσηλώσεις εἰς τὸ τέτον ἢ τὸν καφέ, ἐκεῖ δὲ ἡ εὐνοουμένη δεικνύει ἅπασαν αὐτῆς τὴν μαγειρίαν καὶ τὸ ἀξίεραστον, βιάζουσα τὸν σπουδαστήν, προσποιούμενον ὅτι ἀνθίσταται, νὰ δεχθῆ τὰ μεγαλεῖτερα τεμάχια τοῦ σακχάρου, τὸ παχύτατον παχύγαλα (καῦμάκι), τὸν καλλίτερον ἄρτον. Τέλος μὲν τῶν ἡμερῶν, ὁ ἡμέτερος σπουδαστής, ὁ μὴ ἔχων σκοπὸν ἀπὸ τοῦδε νὰ ὑπανδρευθῆ καὶ μὴ περιπατήσας εἰσέτι μόνος, ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ πατρὸς, εὐρίσκεται ἀρῥαθωνισμένος τὴν θυγατέρα τῆς οἰκίας, χωρὶς πάλιν νὰ ἐννοήσῃ πῶς τοῦτο συνέβη τόσῳ ταχέως.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Β'

Ἡ τάξις τῶν ἀγυρτῶν εἶνε ἀξία ἥττονος περιεργίας. Ἐν τούτοις μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως βλέπει τις πόσον εὐχερῶς ἐξαπατᾶται ὁ λογικώτερος οὗτος τῶν λαῶν τῆς γῆς. Αὐτόμολός τις τοῦ γρατοπέδου τῶν πνευματιστῶν ἐπρόδωκε τὰ μυστικὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος *μεσαζόντων*, καὶ ἀληθῶς βλέπομεν ὅτι τὰ δολερά τῶν τεχνάσματα εἶνε χονδροειδέστατα.

Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ μὴ σημειῶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἐν τῇ ῥύμῃ τῆς ἀφηγήσεως ἀπλῶς λέγων ὅτι ὀνομάζεται Πάρεκερ, ὑπῆρξε θῦμα τῆς ἀπάτης τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθήσεων καὶ ὅτι ἅμα ὡς διηνοίγησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπεσκορᾶκισεν ἐπάγγελμα, ὑπερ ἕκτοτε ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἄτιμον; Ἡ ὅτι ἔχει ἀφορμὰς παραπόνων κατὰ τῶν συναδέλφων του καὶ ἠθέλησε νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ καταστρέφων ἄρδην τὸ ἐπάγγελμα; Τοῦτο δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ. Μᾶς ἐνδιαφέρει ὅμως νὰ ἴδωμεν πῶς μυεῖται τὸ δημόσιον, καὶ ἰδίᾳ τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον.

Ὁ συγγραφεὺς παρίσταται ἡμῖν ὡς τίμιος νέος,